

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÁ KŘÍDLA

DĚDIČKA TRŮNU

FRAGMENT

Ohnivá křídla Dědička trůnu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tui T. Sutherlandová
Ohnivá křídla – Dědička trůnu – e-kniha
Copyright © Albatros Media, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OHNIVÁ
KŘÍDLA
DĚDIČKA TRŮNU

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

FRAGMENT

palác královny
Morény

Ledové království

Nebeské království

pevnost
královny Sežehy

Nefritová hora

Písečné
království

Štíří doupe

Podhůří

palác královny
Šarlaty

Řeka diamantové tříště

Delta diamantové
tříště

doupe
paběračů

Morské království

doupe paběračů

Pralesní království

Bahňité
království

**NOCILETŮV PRŮVODCE
PO DRACÍCH PYRRHIE**

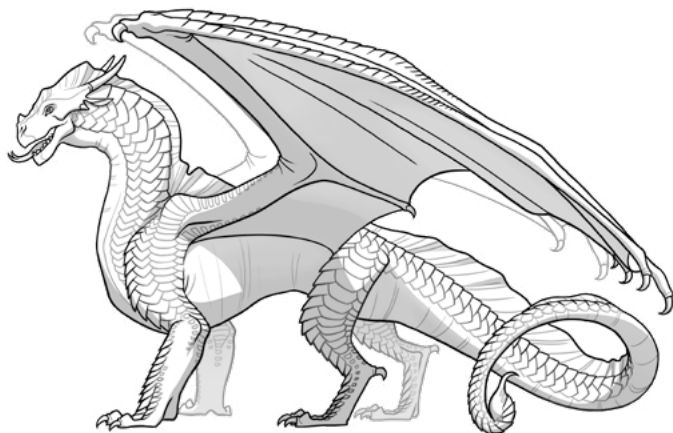
PÍSKOLETI

Popis: bledě zlaté nebo bílé šupiny odstínu pouštního písku, ocas s jedovým hrotem, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: může přežít dlouhou dobu bez vody, umí uštknout nepřítele hrotem ocasu jako štíří, maskují se zahrabáním do pouštního písku, chrlí oheň.

Královna: po smrti královny Oázy je kmen rozdělen mezi tři soupeřky o trůn: sestry Žhavu, Žáru a Plamenu.

Spojenci: Žhava bojuje po boku nebeletů a bahnoletů, Žára se spojila s mořelety a Plamena má podporu většiny pískeleytů a ledoletů.

BAHNOLETI

Popis: silné, obrněné hnědé šupiny, někdy s jantarovými a zlatými podšupinami, velká, plochá hlava s nozdrami na horní straně čenichu.

Schopnosti: umí chrlit oheň (jsou-li dostatečně zahřátí), zadržet dech až na hodinu a splynout s prostředním velkých močálů. Obvykle jsou velice silní.

Královna: královna Blatana.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žhavy a nebeletů.

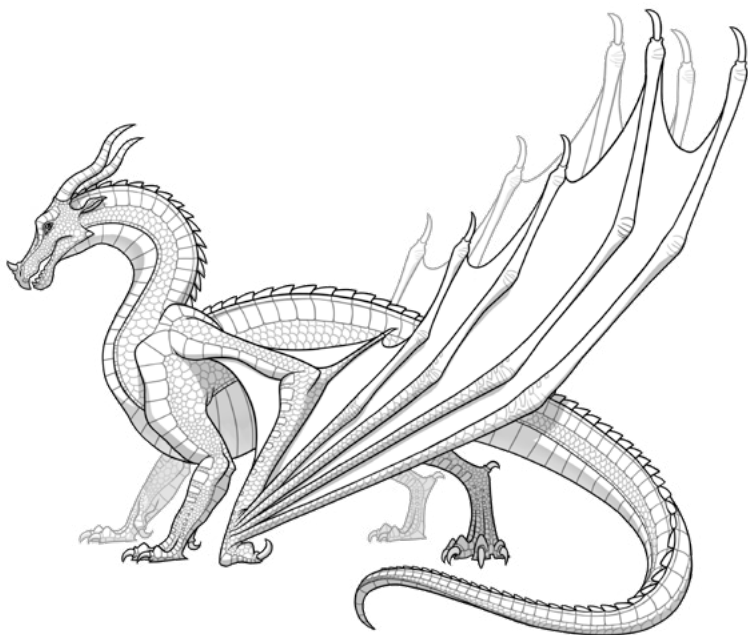
NEBELETI

Popis: červenozlaté nebo oranžové šupiny, obří křídla.

Schopnosti: mocní bojovníci a letci, umí chrlit oheň.

Královna: královna Šarlata.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žhavy a bahnoletů.

MOŘELETI

Popis: modré, zelené nebo akvamarinové šupiny, mezi prsty plovací blány, žábry na krku, světélkující pruhy na ocase, hlavě a podbřišku.

Schopnosti: umí dýchat pod vodou, vidí ve tmě, jediným máchnutím silného ocasu vytvářejí velké vlny, vynikající plavci.

Královna: královna Korála.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žáry.

LEDOLETI

Popis: stříbřité šupiny odstínu měsíce nebo bledě modré odstínu ledu, pilovité drápy pro lepší pohyb po ledu, rozeklaný modrý jazyk, bičovitě zúžený konec ocasu.

Schopnosti: vydrží teploty pod nulou a jasné světlo, smrtící mrazivý dech.

Královna: královna Moréna.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Plameny a většiny píscholetů.

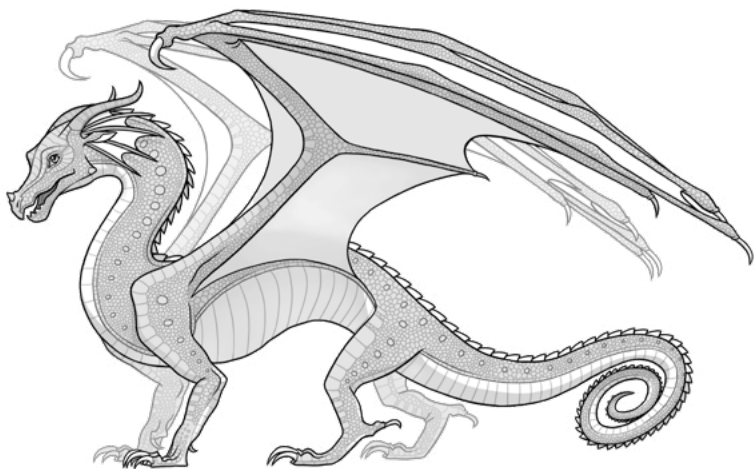
DEŠŤOLETI

Popis: šupiny neustále mění barvu, obvykle září barvami jako u rajek, chápavý ocas.

Schopnosti: umí měnit barvu šupiny tak, aby splývali s okolím, chápavé ocasy jim pomáhají při šplhu, žádné známé přirozené zbraně.

Královna: královna Nádherie

Spojenci: velké války se neúčastní.

NOCILETI

Popis: nafialověle černé šupiny a roztroušené stříbrné šupiny na spodní straně křídel jako noční nebe plné hvězd, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: umí vydechovat oheň, mizet ve stínech, číst myšlenky a předpovídat budoucnost.

Královna: přísně střežené tajemství.

Spojenci: příliš tajemní a mocní, než aby se účastnili války.

DRAČÍ VĚŠTBA

*Až válka bude trvat dlouhých dvacet let...
objeví se dráčata.*

*Až krev a slzy budou zemi rozmáčet...
objeví se dráčata.*

*Křidel moře vejce modré temně,
křídla noci přijdou sama ke mně.*

*Vysoko v horách dračího světa
největší tě čeká vejce nebeleta.*

*V bahnisku pátrej, je tam vejce rudé
a to křidel písku dobře skryté bude,
skryté před žhavým plamenů žárem.*

*Z těch králek dvě padnou, třetí se skloní
před osudem vyšším, jenž bude tu pro ni,
a sílu křidel ohně dostane darem.*

*Pět vajec se vylíhne za nejjasnější noci
pět dráčat se narodí a mír přinese
temnota se zvedne a světlem stane se
objeví se dráčata...*

PROLOG

Pod vodou Bláník neslyšel křik umírajících draků.

Pod vodou byla bitva vzdálená jako tři měsíce na obloze. Nemohl k němu dosáhnout oheň. Nemohly ho zjizvit pařáty. Voda mu smývala krev z drápů.

Pod vodou byl v bezpečí.

V bezpečí a zbabělec... pořád lepší než věrný, statečný a mrtvý.

Bláník se s trhnutím probudil.

Prázdným pohledem ho sledoval sumec, jehož vousy se pohupovaly v proudu. Jeho výraz říkal: *Proč na mých říčních kamenech spí drak?*

Bláník ho snědl a to mu trochu zlepšilo náladu.

Spáry míru už jistě vědí, co se stalo s drácaty, pomyslel si. Mají v paláci nebeských draků špehy. Nepotřebují to slyšet ode mě.

Ostatní členové hnutí nepotřebují, aby se před ně postavil s oznámením: „Selhali jsme.“

Ale kam mohl jít? Už tak se skrýval před vlastním kmenem mořeletů. Bude se muset po zbytek života schovávat i před Spáry míru?

Vyplul k hladině a opatrně vystrčil hlavu. Byla tma a skály Oblačných hor stínily většinu měsíčního svitu jako obří temné tesáky. Plul po proudu řeky mnoho dní. Nebeské království nechal za sebou.

Nebeské království i pět dráčat, které přísahal chránit.

Bláník vyvlekl svoje dlouhé, bolavé tělo z vody a udělal tři kroky do lesa, než si všiml temných obrysů, které na něj čekaly.

Prudce se otočil, ale z řeky se vynořil další drak, který mu odřízl únikovou cestu. Po zelených šupinách se mu klikatily spirálovité vzory a jeho zuby se leskly v měsíčním světle.

„Bláníku,“ oslovil ho druhý mořelet příjemným hlasem. „Myslel jsem, že se nikdy nevzbudíš.“

Bláník zařal drápy do bláta na břehu řeky. „Nautilu,“ řekl. Vůbec se mu nelíbilo, jak se mu hlas chvěje strachem. „Mám důležitou zprávu pro Spáry.“

„Neříkej,“ odpověděl Nautilus. „Asi jsi cestou k obvyklému místu setkání zabloudil.“

„A tak nás napadlo, že vyhledáme my tebe,“ doplnila jedna temná postava hlasem, který zněl jako odkapávající rampouchy. *Cirus*, pomyslel si Bláník. Přítomnost ledoleta *Cira* nikdy nevěstila nic dobrého.

„Nebeleti našli naši jeskyni,“ řekl Bláník. *Pověz jim pravdu. Není to tvoje chyba.* „A dráčata zajala královna Šarlata.“

„Ano,“ odušil Nautilus suše. „To jsme zjistili z toho, že Šarlata prakticky vykřikovala z nejvyšší hory: *Mám dráčata osudu! Všechna jsou v mé moci!*“

„Řekni nám všechno,“ zasyčel Cirus. „Jak vás objevili?“
„No,“ začal Bláník pomalu, „začalo to, když se dvě dráča-
ta pokusila utéct.“ *Možná tři.* Netušil, kde byla Zářena tu noc,
kdy se mu podařilo najít jenom Hvězdoplava a Sluněčku.
Ale věděl, že nemohla odplout řekou s Tsunami a Hlišákem.
„Proč by utíkali?“ zeptal se Nautilus ostře. „Co jste jim
provedli?“

Bláník cítil, jak se mu zlostně rozšiřují žábry. „Udržovali
jsme je naživu,“ odsekl. *A věznili jsme je v podzemí. A spoutali
jsme Tsunami řetězem. A chystali jsme se zabít Zářenu, protože
nebyla součástí proroctví. Ale měli jsme snad jinou možnost?*

„Určitě jste uprchlíky chytili a přivedli je zpátky,“ pro-
mluvil ze stínu další hlas. Bláník poznal Krokodýlu, která
byla u Spárů míru nová. Jeho naděje vzrostly. S touto bahno-
letkou se setkal jen párkrát, ale vždycky se k němu chovala
laskavě. Třeba tu má aspoň jednoho spojence.

„Ehm,“ odkašlal si Bláník. „Ne. Ani ne. Oni se... vrátili
sami. Aby osvobodili ostatní.“ Odmlčel se. „To jsme nečeká-
li.“ *Poštolka si myslela, že zmizí, jakmile se ocitnou na svobodě.*

„Zdá se, že si připadali jako vězni,“ poznamenal Nauti-
lus s tichým zasyčením.

„To vy jste nám nakázali, ať je držíme pod zemí,“ ohradil
se Bláník. „Rozhodlo tak celé hnutí!“

„Ale chtěli jsme, aby podporovali naši věc, ne aby se pro-
ti nám bouřili,“ řekl Nautilus. „To byl hlavní smysl celého
podniku, nebo ne?“

Kruhem draků se rozšířilo mumlání. Bylo jich tu sedm
včetně Nautila, pokud Bláník dobře počítal. Uvažoval, jestli
by se dokázal probojovat z obklíčení sedmi draky.

„Nebyla to naše chyba,“ zahučel. „Možná s nimi není něco v pořádku.“

„Jak to souvisí s nebelety?“ zasyčel Cirus.

„Nebeleti sledovali Hliňáka a Tsunami k jeskyni,“ vysvětlil Bláník. „Tak nás královna Šarlata našla. Snažili jsme se bojovat, ale zabila Dunáka a Poštoлку odvedla s dráčaty.“

„Přinutí je bojovat v aréně?“ zeptala se Krokodýla. „Můžou vyhrát?“

„Jsou to jenom dráčata,“ zavrčel Cirus. „Jistěže nepřežijí arénu.“

„Určitě ušetří aspoň nebeleta,“ řekla Krokodýla.

Bláník sebou trhl. Nikdy v sobě nenašel odvalu, aby Spárům míru přiznal, že přišli o nebeské dráče a nahradili ho dešťoletem. Když se ale teď dráčata ocitla venku, všichni se to brzy dozvědí.

„Víte, co královna Šarlata udělala všem nebeským dráčatům, která se vylíhla za nejjasnější noci,“ zasyčel Cirus. „Slitování nemá v povaze.“

Bláník zvedl hlavu a rozhlédl se po očích, které se leskly ve tmě. „Nemůžeme se pro ně vydat?“ zeptal se. „Třeba kdyby zaútočilo celé hnutí...“ Zmlkl. Co si namlouvá? On sám se rozhodně nechystal letět na smrt do nebeského paláce. A byl si s dráčaty bližší než kdokoliv jiný ze Spárů míru – ostatní se s nimi nikdy ani nesetkali.

„Celé hnutí?“ zasyčel Cirus. „Čtyřicet draků proti stovce palácových strážných? Výborný plán. Není divu, že jsme nechali dráčata v tvých schopných pařátech.“ Prudce zvedl kosočtvercovou hlavu a chytil netopýra, který letěl kolem. Mezi zuby mu zapraskaly drobounké kosti.

„Sebevražedná mise možná nebude nutná,“ ozval se Nautilus. „Včera se v nebeském paláci něco přihodilo. Ještě nemáme jasné zprávy, ale podle jednoho špeha je královna Šarlata mrtvá – a prý ji zabila dráčata.“

Bláník překvapeně roztáhl křídla. „Moje dráčata?“ podivil se.

„Možná mají talent pro útky,“ řekl Nautilus. „Ačkoliv jiný špeh si zase byl jistý, že všechna zahynula, když se pokoušela probojovat ven.“

Bláníkovi se sevřel žaludek, jako kdyby ho měl plný jedovatých medúz. Dráčata přece nemohla být mrtvá. Ne poté, když se vzdal tolika věcí ve jménu proroctví. *A abych si zachránil vlastní kůži*, zašeptal v jeho nitru tichý hlásek.

„Jestli jsou na svobodě, jak navrhuješ, abychom je našli?“ zeptal se Nautilus. „Prosím, jen ne sebevražedné návrhy. Tedy, pro nás. Ty se klidně můžeš zabít, kdykoliv uznáš za vhodné.“

„Nevím,“ přiznal Bláník. Netušil, kam se dráčata mohla vydat. Nechápal, proč vůbec chtěla utíkat od svých ochránců. Nejhorších deset dnů v životě prožil mezi bitvou, v níž opustil svou královnu, a okamžikem, kdy ho našly Spáry míru. Dráčata byla sama, bez kmene i Spárů, které by jim pomáhaly a chránily je... jak by mohla přežít?

„Jestli nemůžeme získat dráčata zpátky,“ uvažoval Nautilus, „asi se budeme muset uchýlit k záložnímu plánu.“ Zamyšleně se poškrábal na žábřách.

„K jakému záložnímu plánu?“ zeptal se Bláník.

„K tomu, o kterém nevíš,“ řekl Cirus.

„Ale... ale musíme je dostat zpátky,“ namítl Bláník. „Jsou to dráčata osudu. Jen ona můžou zastavit tuhle válku.“

„Věř trochu proroctví, Bláníku,“ napomenul ho Nautilus.
„Ano, nedělej si starosti,“ uklidňovala ho Krokodýla.
„Spáry míru by nedaly všechna vejce do jediného hnízda.
Je to dobrý záložní plán.“

Bláník se díval z jedné siluety na druhou. Kromě Krokodýly neviděl v jejich očích ani stopu po přátelskosti.

„Nerozumím,“ řekl. Existovalo snad jiné proroctví, o němž nevěděl?

„To samozřejmě znamená,“ podotkl Nautilus, „že z tebe se stal problém.“

Bláník měl sotva čas hlesnout „Cože?“, než mu Cirus najednou skočil na záda a přimáčkl ho k zemi. Ve zraněních od Šarlatiných vojáků mu vyšlehla nová bolest. Cirus mu zkroutil jedno křídlo a Bláník cítil, jak se mu pilovité drápy ledoleta zakusují do šupin.

„Co to děláte?“ vyjekl Bláník. „Jsem jeden z vás! Byl jsem u Spárů míru sedm let!“

„A zklamal jsi nás,“ zasykl Cirus.

„No...“ začal Nautilus, ale pak se odmlčel. „Ba ne, je to tak.“

„Vyrvu ti srdce a nakrmím s ním ryby,“ zavrčel Cirus.

To bude pěkná ironie. Bláník si zasmušile vzpomněl na sumce, kterého právě pozřel. „Ale jsme přece draci pro mír,“ procedil přes zuby sevřené bolesti. „Jestli se začneme navzájem zabíjet, nebudeme stejně špatní jako Plamena, Žára a Žhava?“

„Promiň, Bláníku,“ omluvil se Nautilus. „Mír je důležitější než kterýkoliv jednotlivý drak. A ty bys ohrozil náš záložní plán. Děláme to pro tvoje vlastní dobro. Pro proroctví. Pro mír.“

Bláník slyšel hroznou ozvěnu svých vlastních slov – totéž říkal drácatům, kdykoliv si stěžovala na život v podzemí. *Je to pro vaše vlastní dobro. Ze všeho nejdůležitější je mír.* Tehdy tomu sám věřil. A Nautilus tomu teď bezpochyby věří taky.

Nautilus pokynul drápem. „Vyrvi mu srdce, Cire.“

Ledolet rozevřel tlamu, překulil Bláníka na záda a několikrát sevřel a rozevřel pařáty. Chystal se je zabořit do Bláníkova podbřišku.

Najednou se na Cira vrhla Krokodýla a odhodila ho do podrostu.

Bláník nezaváhal. Vyskočil na nohy a vyrazil vzhůru a pryč, co mu křídla stačila. Slyšel výkřiky, jak se Krokodýla oháněla proti okolním drakům, a bodly ho výčitky svědomí. Neměl zůstat a pomoci jí?

Ale proč by se vracel pro smrt, když dostal šanci žít?

Slyšel za sebou tlukot dračích křídel a ještě zrychlil. Představil si, jak mu na ocas dýchá Cirus nebo jak Nautilus syčí blíž a blíž.

Dolehl však k němu Krokodýlin hlas.

„Leť, Bláníku!“ volala. „Omráčila jsem je – vůbec to nečekali. Ha!“

„Díky,“ vykřikl Bláník v odpověď a ohlédl se. Viděl, jak se za ním vznáší její těžký hnědý obrys.

„Kde se schováš?“ zeptala se ho.

Bláník zavrtěl hlavou. „Nemám zdání. V Nefritové hoře prý žije drak, který by mohl...“

„Měl by ses vrátit domů,“ přerušila ho a naklonila křídla, aby zaletěla pod něj. „Podle mých zpráv je královna Korála shovívavě naladěná.“

Vzrušení, které projelo Bláníkem od rohů po ocas mu málem vyrazilo dech. *Domů? Zpátky do moře, po všech těch letech? Je to možné?*

„Nikdy mi neodpustí po všem, co jsem udělal,“ řekl. „Nejde jen o to, že jsem ji zradil v boji. Určitě ví, že jsem kvůli proctví ukradl její vejce.“

„Možná budeš překvapený,“ odpověděla Krokodýla. „Neměla by být jedna z největších královen v dějinách? Aspoň to tvrdí všechny svitky mořeletů. Třeba ti odpustí. Proč to nerisknout, když to znamená, že se můžeš zase vrátit domů?“

Bláník mlčel. Právě vycházel jeden z měsíců a jeho svit se mu odrazil od modrozelených šupin. Odtud z výšky viděl v dálce oceán, který se mu ale zdál stejně nedosažitelný jako samotný měsíc.

„Záleží na tobě,“ řekla Krokodýla a oddělila se od něj. „Jenom ti říkám, co se ke mně doneslo. Každopádně hodně štěstí.“

„Tobě taky,“ zavolal Bláník. Krokodýla zmizela mezi stromy a Bláníka napadlo, kam půjde.

Bytostně se mu stýskalo po moři. Chyběly mu paláce, mořské proudy, písňe velryb, hostiny, zahrady... i ostatní mořeleti.

Když se mnou teď Spáry skoncovaly... a když jí slíbím, že tentokrát budu statečný...

Možná se přece jen můžu vrátit domů.

1. ČÁST
OCEÁNSKÝ BŘEH

1. KAPITOLA

Ke břehu se s řevem přihnala vlna a rozbila se u Tsunami-
naminých nohou. Pařáty s plovacími blánami se jí
zabořily do mokrého písku. Modrá křídla se jí vlnila ve
větru.

Zvedla hlavu a vdechla vůni moře.

Tady je její místo. Tohle je její oceán.

„Nech mě hádat,“ poznamenala za ní Zářena. „Tohle je
vůně svobody.“

„Svoboda hodně páchne rybinou,“ ozval se Hvězdoplav.
„Což, abych se vyjádřil naprosto jasně, je odporný puch.“

„Mně se moc líbí,“ řekla Tsunami. O tohle ji Spáry míru
okradly. Věznily ji v zatuchlém, bezútěšném ovzduší pod
horou, když měla být tady, létat, plavat a žít jako opravdový
mořelet.

Hvězdoplav vzhlédl k nebi a couvl zpátky k temnému
listoví, které lemovalo pláž. „Neměli bychom zůstat pod
stromy? Co když si nás všimne hlídka? Totiž...“ Zarazil se

a zhluboka se nadechl. „Musíme zůstat pod stromy. Tak. Všichni okamžitě zpátky.“

Nikdo si ho nevšímal, jen Slunéčka po něm vrhla soucitný pohled.

Tsunami sklonila hlavu, aby se pozorně zadívala na vlny, které jí omývaly drápy. Mělčinou proploovali drobní tvorové, stříbrní, zelení a žlutí. Oceán byl cítit životem mnohem víc než řeka v jeskyni. Opravdu to byl teprve týden, co utekli svým vychovatelům? Bylo těžké pamatovat si přesně, jak dlouho je věznili nebeleti.

Na jednu věc si ale Tsunami vzpomínala jasně: na praskot kostí pod svými drápy.

Vyryla do písku drápem důlek. *Musela jsem toho mořeleta zabít. Královna Šarlata nás přinutila bojovat. Jinak jsem se z arény dostat nemohla. Byl šílený. Bylo to buď on, nebo já.*

Hlavou jí kroužily stále stejné myšlenky jako zchromlí draci. Zavrtěla hlavou a roztáhla křídla. Tohle je absurdní. Je drak, nebo paběrač? Draci mají být lítí válečníci; jedna smrt s ní neměla tolik otřást.

Zářena navíc se svým smrtícím jedem nadělala větší paseku, a nezdálo se, že by ji to trápilo.

„Víte, co zbožňuju?“ zeptal se Hliňák smutně. „Ryby. Spousty ryb. Velké ryby, které můžu sníst, ne tenhle nanicovatý potěr.“ Bahnolet si sedl do písku vedle Tsunami. Žaludek mu zakručel dost hlasitě, aby to všichni slyšeli.

Slunéčka se zahihňala. „Hliňáku, je to teprve den, co jsi pro nás všechny chytil to obrovské prase.“

„Nebylo obrovské,“ odpověděl Hliňák, vzdychl a svěsil křídla. „Bylo to nejmenší prase na celém světě.“

„Měl sis dát moje mrkve.“ Sluněčka mu vylezla na záda a vyhlédla na oceán. Na broskvově bledé nebe právě vycházelo slunce a vrhalo na hladinu nesouvislé pruhy světla. Dva měsíce, sotva srpky jako tenké čelisti, mizely za horami.

„Mluvím vážně,“ ozval se Hvězdoplav. „Na pláži není bezpečno, když nás hledají všichni ti bahnoleti a nebeleti.“ Nocilet stál daleko z dosahu vln a oklepával si písek z pařátů.

Pokud šlo o Tsunami, podle ní už promrhali den, když od ústí Diamantové řeky letěli na jih, v podstatě kvůli Hvězdoplavovi, který sýčkoval a stěžoval si tak dlouho, až všichni souhlasili. Ano, pronásledují je nebeleti. Ano, nejspíš jsou vzteky bez sebe kvůli tomu, že dráčata uprchla z jejich vězení. A rozhodně jsou vzteky bez sebe kvůli tomu, jak jim Zářena možná zabila královnu.

Ale Tsunami nechtěla pořád utíkat. Chtěla najít svoji rodinu. Jakmile se mořeleti dozvědí, kdo je, určitě ji ochrání a její přátele taky.

A především chtěla, aby Hvězdoplav přestal remcat, vyšilovat a sekýrovat je. Ostatní pak byli nervózní a hůř se soustředili. Skoro si přála, aby ho nocileti nevraceli.

„Proč se tolik bojíš?“ zeptala se ho. „Jestli nás chytí, nepřiletí tě zase zachránit tvoji nociletští přátelé?“

Hvězdoplav pobouřeně zamával křídly. „Nebojím se o sebe,“ odpověděl. „Snažím se udržet nás všechny v bezpečí.“ Podíval se na Sluněčku a svěsil hlavu.

„Já nás udržuju v dostatečném bezpečí,“ namítla Tsunami. „Kdy jsem vás zavedla někam špatně?“

„No,“ upozornila ji Zářena, „jednou nás zajali nebeleti a jejich královna nás málem všechny zabila...“

Tsunami pleskla ocasem do vody, aby na Zářenu vyslala studenou vlnu. Dešfoletka zasyčela a uskočila od moře.

„Přestaňte!“ řekla Sluněčka. „Přestaňte se hádat, všichni. Hliňáku, zaraž jim to.“ Poklepala ho po hlavě, aby odlákala jeho pozornost od drobných rybek, které se mu míhaly kolem nohou.

„Ach ano, vyslechneme si našeho velkřídělce,“ dobírala si ho Zářena. Dnes ráno měla šupiny stejně zlaté jako Sluněčka, ale s přelévajícími se skvrnami oceánské modři. Sedla si a zívla na Tsunami. Přitom jim ukázala svoje jedové zuby.

„Hele,“ řekl Hliňák a dloubl Tsunami křídlem. „Je v pořádku, že si Hvězdoplav dělá starosti. Ani nevíme, jestli je královna Šarlata naživu, anebo ne. Ale,“ dodal rychle, „vím, že chceš co nejrychleji vyhledat mořelety. Tak je místo hádek pojďte najít. O to dřív se pak můžeme dostat do bezpečí.“

Tsunami se naposledy přimhouřenýma očima podívala na Hvězdoplava a otočila se zpátky k oceánu. Hliňák měl pravdu; potřebovali najít její rodinu a bezpečné místo, kde by se všichni schovali.

„Jů,“ řekla Zářena. „Je tak moudrý, a tak velký.“

„To je,“ přikývla Sluněčka a objala Hliňáka kolem krku. Hvězdoplav si sedl a nespokojeně si obtočil ocas kolem nohou.

Zářena si upravila křídla barvy slunce. „Tak co teď? Máme zavolat: *Hola, mořeleti, máme tady vaši ztracenou princeznu!* a počkat, až se z moře radostně vynoří draci?“

„S hostinou!“ vykřikl Hliňák, až vyplašil nedalekého racka. „Tehle příběh končil hostinou! Když se ztracená princezna vrátila domů, její rodiče byli tak šťastní, že vystrojili hody. Na to si vzpomínám. Snědli celou velrybu. To

byla dobrá hostina. Vsadím se, že bych dokázal sníst velrybu. Myslíte, že nám vystrojí hostinu?“

„Ztracená princezna byla jenom pohádka ze svitků,“ ozval se Hvězdoplav. „Netušíme, co ve skutečnosti v Mořském království najdeme.“

„To je fakt.“ Hlišák svěsil křídla. „Nemusí to být takové, jak doufáš, Tsunami. Jako když jsem zjistil, že mě matka prodala za krávu.“

„Nepřeháněj,“ opravila ho Zářena. „Prodala tě nejmíň za dvě krávy.“

„Hm. To mě utěšuje,“ zabručel Hlišák.

U mořeletů to bude jiné. Tím si Tsunami byla jistá. Hlišákovy sny o rodině se sice ukázaly být liché, ale její rodina bude dokonalá. Obzvlášť když teď věděla, že její vejce pocházelo z královské líhně.

Byla dcera královny mořeletů.

A nejen to – podle Hvězdoplava se žádná z ostatních královniných dcer nedožila dospělosti. Tsunami byla jediná žijící následnice Mořského království. Jednoho dne se stane královnou mořeletů.

Jistě, to znamenalo, že jednou bude muset bojovat se svou matkou na život a na smrt, aby se stala královnou, ale ten den může být tak daleko, jak jen bude chtít. Teď na to vůbec nemusela myslet.

Roztáhla křídla a znovu vdechla slaný vzduch. Koutkem oka pořád viděla malé tvory, kteří se vynořovali z kropenatého písku a zase do něj mizeli.

„Mohla bych se prostě potopit a hledat palác mořeletů,“ navrhl.

„Tady?“ Hvězdoplav zněl poplašeně. Taky roztáhl křídla a oklepal z nich písek. Úzkostlivě zamrkal.

„Kde jinde bych podle tebe měla hledat mořelety?“ zeptala se ho Tsunami.

„Plavat v oceánu není jako koupat se v podzemní řece,“ poučoval ji Hvězdoplav. „Jsou tam silné proudy, nevyzpytatelné vlny a velké zubaté potvory...“

„Já jsem velká zubatá potvora.“ Tsunami se na něj zaubila.

Hvězdoplav se nezasmál. „Není to bezpečné,“ trval na svém. „Co když o tebe přijdeme?“ Tsunami měla sto chutí seknout ho do ustaraně nakrčeného čenichu tím nejostřejším drápem.

„Vzchop se, Hvězdoplave,“ vmísila se do jejich rozhovoru Slunéčka. „Tsunami dokáže cokoliv. A jak se má dostat domů k rodině, když se nemůže potopit do moře?“

„Ale ne!“ Hlišák se zvedl na nohy a rozhrábl písek. Přitom málem shodil Slunéčku. Ta vyjekla a chytila se ho kolem krku. Hlišák zamrskal ocasem, až mu od něj odlétl písek, mušle a maliččí, užaslí krabi.

„Hej! Přestaň!“ vykřikla na něj Zářena a zakryla si oči.

„A co my?“ Hlišák zapleskal velkými hnědými křídly. „Na to jsem nepomyslel! Tsunami, my s tebou nemůžeme jít do paláce mořeletů. Neumíme dýchat pod vodou. Jak můžeme zůstat spolu, když budeš tam dole?“ Hrašl do vody a nechal po sobě hluboké rýhy v písku. „Co budeme dělat?“

Tsunami Hlišáka svým způsobem zbožňovala, když byl takhle vyplašený. A zbožňovala i to, že mu trvalo celý den, než si uvědomil, že Mořské království je pod vodou.

„Vážně?“ zeptala se Zářena Hliňáka. „Tolik hodin zeměpisu a nic ti neutkvělo?“

Hliňák se zmateně otočil. Krabi se rozprchli před jeho obřími pařáty. „Co je?“

„Mořeleti mají i palác nad hladinou,“ odpověděl Hvězdoplav tónem, který říkal: *Vidíš, měl ses víc učit*. „Aby mohli přijímat hosty jako třeba pískeletskou spojenkyni Žáru. Palác je na ostrově někde v Zátocě tisíce šupin.“

„Aha.“ Hliňák si s povzdechem sedl.

Slunéčka ho pohladila po rameni. „Já jsem si to taky nepamatovala,“ utěšovala ho. „Tak poletíme tam, ano?“

„To není tak jednoduché,“ řekl Hvězdoplav. „Oba paláce mořeletů – ten pod vodou i na souši – jsou dobře schované. Díky tomu vydrželi v téhle válce tak dlouho, ačkoliv nechrlí oheň jako ostatní kmeny. Nikdo je nedokáže najít, aby zaútočil na jejich domovy.“

„To zní jako u nociletů,“ ušklíbla se Zářena.

„Vůbec to není jako u nociletů!“ vykřikla Tsunami. „Mořeleti se nesnaží chovat tajemně a snobsky. Jenom jsou rozumní a hlídají si domov.“

„Museli bychom prohledat tisíce ostrovů, ale pořád je nejspíš...“ Hvězdoplav se zarazil uprostřed věty a znovu vzhlédl k obloze. „Cítíte ještě někdo oheň?“

„U třech měsíců, Hvězdoplave. Nebudu se schovávat pod stromy, kdykoliv tě vyděsí nějaká maličkost,“ řekla Tsunami.

„Počkat, myslím, že má pravdu,“ ozvala se Slunéčka a zvedla hlavu. „Slyším tlukot křídel.“

„Já taky,“ potvrdil Hvězdoplav. Zježil se mu trnitý

hřeben podél páteře a on co nejrychleji vyběhl ke stromům.

„Na takovou dálku?“ zeptala se Tsunami nedůvěřivě. „Já tam nahoře nic nevidím.“ Ale v tu chvíli už si na obloze všimla hejna červených teček jako kapek krve, které přilétaly z hor na severozápadě.

Blížila se k nim hlídka nebeletů.

2. KAPITOLA

Rychle do vody," přikázala Tsunami. Moře bylo blíž než stromy a ukryje je právě tak dobře.

„Ani náhodou," odmítla Zářena. Přikrčila se k zemi, roz-táhla křídla a změnila barvu. Po šupinách se jí rozšířil ka-menitý, písečný vzor, díky němuž se stala prakticky nevidi-telnou, hlavně ze vzduchu. Stalo se to tak rychle, že Tsunami málem ztratila přehled o tom, kde dešťoletka vlastně je. Zářena se v tom stále zlepšovala.

„Dobře. Pojď, Slunéčko." Tsunami se natáhla pro malou pískeleyku.

„Radši ne," vypískla Slunéčka. „Stihnu to ke stromům. Poletím opravdu rychle." Seskočila Hlišákovi ze zad a roz-letěla se za Hvězdoplavem.

Tsunami si dupla, až se kolem rozstříkla mořská voda. Zářena tlumeně, nevrle zavrčela.

„V moři to bude bezpečnější," postěžovala si Tsunami a ustaraně se podívala k nebi. Tečky se rychle blížily – možná

rychleji, než se Slunéčka stačí schovat. Ale už bylo příliš pozdě ji chytat. Tsunami se otočila a vrhla se do oceánu.

Hliňák už se zahrabával do mělkého bahnitého šelfu a plašil hejna platýsů a střevlí. Bahnolet se vody nebál jako ostatní, protože dokázal zadržet dech až na hodinu.

Tsunami vdechla a do žaber se jí nahrnula slaná voda. Překvapila ji její ostrá chuť, jako kdyby vdechovala kouř. Bylo to něco úplně jiného než křišťálově čirá voda v podzemní jeskyni. Proud se jí navíc střídavě snažil vyvrhnout zpátky na pláž a odvléct ji dál do moře.

Proplula kolem Hliňáka, a jakmile se dostala do větších hloubky, začala zabírat i křídly. Kolem ní se rozprchávala hejna červených rybek jako vybuchující hvězdy. Za písčným břehem porůstaly hlubší dno trsy řas. O Tsunamin podbřišek se otíraly vlající tmavě zelené stélky.

Vzhlédla k nebi nad sebou – pořád bylo prázdné – a rozhodla se, že se zkusí vynořit. Potřebovala se ujistit, že se Slunéčka stačila schovat.

Jen co vyhlédla nad hladinu a otočila se ke břehu, k uším jí dolehl tlukot křídel. Maličká písčoleťka už byla skoro v bezpečí. Tsunami viděla, jak Hvězdoplav stojí pod stromy a natahuje přední nohy, aby strhl Slunéčku k sobě.

Nad hlavou se jí mihl oranžový obrys letící plnou rychlostí – nebeleti dokázali létat rychleji než kterýkoliv jiný kmen. Kousek za prvním proletěl červený drak, následovaný třemi dalšími. Jejich obří křídla při přeletu nad dráčaty skoro zastínila slunce.

Tsunami se ponořila o něco hlouběji, ale zdálo se, že hlídka letí příliš rychle, než aby si všimla osamělého mořeleta

ve vodě. Tihle vojáci možná ani nepátrali po uprchlých věz-
ních.

Pak uviděla posledního draka – oranžového jako západ
slunce, s plameny šlehajícími z čenichu a roztrženou trhli-
nou na levém křídle. Letěl pomaleji než ostatní, uzavíral
jejich letku a otáčel hlavou ze strany na stranu, aby mu nic
neuniklo.

Tsunami se přistihla, že tají dech. Nebelet otočil hlavu ke
stromům zrovna v okamžiku, kdy Slunéččin ocas mizel
z dohledu.

Zastavil se a chvíli se vznášel ve vzduchu.

Díval se na stromy?

Viděl Slunéčku?

Co když zavolá ostatní? Zbytek hlídky už byl o kus dál,
ale jediný výkřik by je přiměl bleskurychle se vrátit. Sluněč-
ka a Hvězdoplav by proti šesti plně vzrostlým nebeletským
vojákům neměli šanci.

Vlastně by neměli šanci ani proti jednomu. Ti dva by pa-
trně měli co dělat, aby společně zdolali ospalého netopýra.

Nebeletovi se vyvalil z nozder kouř a voják otevřel tla-
mu. Pokud měla existovat naděje na záchranu jejich přátel,
musela ho Tsunami umlčet.

Vystřelila z vody a máchla za sebou ocasem, aby ještě
zrychlila. Vzápětí vrazila nebeskému drakovi do podbřišku.

Nebelet vykašlal oblak ohnivého dýmu a chytil se za bři-
cho. Tsunami mu vyrazila dech. Teď měla pár okamžiků,
než se protivník vzpamatuje natolik, aby přivolal pomoc.
Obletěla ho, uhodila ho ocasem do hlavy a co nejprudčeji
mu přistála na zádech.

Nebelet málem spadl do vody, ale podařilo se mu udržet se ve vzduchu. Tsunami ho škrábla drápy do křídel a sklouzla mu k ocasu, aby se ho pokusila svou váhou stáhnout do vody. Tady nahoře na ni byl příliš velký a silný – dočasnou výhodu jí poskytl jen okamžik překvapení. Potřebovala ho strhnout do moře, aby byl boj vyrovnanější.

Oranžový drak zavrčel a otočil hlavu. Z tlamy mu vyšlehl plamen, který ji jen tak tak minul. Tsunami ho dál táhla dolů k vodě, ale jeho mocná křídla tloukla stále silněji. Měla pocit, že jí kolem uší hvízdá hurikán. Poznala, že protivník nabírá výšku a za chvíli bude mít dost sil, aby zavolal ostatní vojáky.

Moje přátele nedostaneš! pomyslela si Tsunami divoce. Našla zranitelné místo na jeho ocasu a zakousla se do něj. Drak se zkroutil v bolestivé křeči. Málem ji shodil a vychrlil na ni pod křídlem další dávku ohně.

Nejdřív si Tsunami myslela, že zase minul. Pak ucítila, jak se jí po krku šíří palčivá bolest. Jako kdyby se jí někdo snažil proříznout šupiny rozžhaveným drátem.

Zavřela oči a sevřela čelisti ještě pevněji. Byla rozhodnutá nepouštět se, ačkoliv jí před očima vyskakovaly hvězdičky.

Najednou drak klesl dolů k hladině. Tsunami prudce otevřela oči.

Hlíňák se vrhl mezi ni a tlamu jejího protivníka a roz táhl svá ohnivzdorná křídla. Zároveň zařal drápy do nebeletových zad a jejich společná tíha konečně stáhla vojáka k mořské hladině.

Celou dobu se divoce zmítal a bojoval, ale jeho plameny nemohly Hlíňákovým odolným šupinám ublížit, a jakmile

se ocitl pod vodou, bez přísunu kyslíku, nemohla mu pomoci ani obří křídla.

Jakmile dopadli na hladinu, Tsunami připlavala k nebeletově hlavě a podržela mu ji pod vodou, dokud se nepřestal hýbat.

Pustila ho, stejně jako Hliňák. Tělo vojáka se pomalu snášelo ke dnu. Tsunami přešel celým tělem záchvěv. *On, nebo já.*

Nepřipadalo jí to správné.

Proč nedokáže být dravá bojovnice a nestarat se o osud protivníků?

Potopila se za drakem, chytila ho za křídlo a vzhledla k Hliňákovi. Jejich pohledy se střetly a Hliňák k jejímu ulehčení ani nezaváhal. Připlaval k druhému křídlu bezvládného draka a společně odtáhli nebeleta na břeh. Proud je odnesl dál, než Tsunami odhadovala, a doplavat zpátky k pláži bylo nesnesitelně těžké, zejména s tělem vzrostlého draka, který je zatěžoval.

Zaskřípala zuby a nebrala ohled na vyčerpání ani na popáleniny na krku. Byla mořeletka. Tohle měl být její živel. Byla pánem oceánu, ne obráceně.

Než se dostali ke břehu, zbytek hlídky zmizel z dohledu. Tsunami uvažovala, jak dlouho bude trvat, než si všimnou, že jim jeden chybí, a vrátí se ho hledat.

Zhroutila se na písek vedle nebeleta. Hliňák vojákovi otevřel tlamu a začal ho bušit do hrudi.

„Co je to s tebou?“ vyštěkl Zářenin hlas. Deštoletka se objevila na písečném pozadí – změnila barvu šupin na tmavě hnědou, aby ji viděli. Probodávala pohledem Tsunami. „Proč jsi to udělala?“

„Není zač,“ odsekla Tsunami. „Jenom jsem vám zachraňovala život jako obvykle.“

„Útočením na draky létající kolem?“ zvolala Zářena. „Za další vteřinu by byli pryč! A co to děláš ty?“ Dloubla křídlem do Hlišákovy boku.

„Ehm,“ odkašlal si Hlišák. „Křísím ho.“ Dál masíroval nebeletovu hrud.

„Cože?“ vykřikla Zářena. „Nemůžete ho nechat žít!“ Pokusila se chytit Hlišáka za přední nohu, ale Tsunami ji odstrčila.

„Nemusíme ho zabíjet,“ řekla. „Svážeme ho a necháme ho tady.“

„Výborně,“ ušklíbla se Zářena. „A co takhle přidat stopu z kusů krav? A mapu, na které bude vyznačené, kam jdeme? Nebo bychom mohli zapálit les, aby všichni určitě věděli, jak nás najít. Chtěla bys, abych sestavila z velkých kamenů nápis BYLA TADY DRÁČATA?“

„Fajn,“ odsekla Tsunami. „Tady je. Zabij ho ty.“

Zářena se podívala na bezvědomého draka a zaváhala. „Nezabím draky, kteří se nemůžou bránit,“ řekla nakonec.

„Proč ne?“ zeptala se Tsunami. „Stříkni mu do obličejů trochu jedu, jestli je to pro tebe tak snadné.“

Zářena zařala drápy do písku a zamračila se. Po šupinách se jí šířily tmavě červené kruhy.

Na pláži vedle nich přistáli Slunéčka a Hvězdoplav. Malá písčoleťka se poděšeně podívala na nebeleta a Tsunami si vzpomněla, že Slunéčku během zápasů v aréně věznili v jiné části paláce. Neviděla, jak její přátelé bojují.

„Je v pořádku?“ zeptala se Sluněčka Hlišáka.

„Zkus tohle,“ ozval se Hvězdoplav a přišel Hlišákovi na pomoc. Hlišák mu uhnul a společně překulili draka na břicho.

„Proč jsi ho napadla?“ vyhrkla Sluněčka na Tsunami a úzkostně máchala ocasem, jemuž chyběl jedový trn.

„Abych vás zachránila!“ odpověděla Tsunami ublíženě.

„Ale vždyť nic nedělal,“ namítla Sluněčka. „Jenom prolétal kolem.“

Všichni čtyři se dívali na Tsunami, jako by byla drak, který se schovává pod kameny a z legrace kouše kolemjdoucí. Popuzeně vyklenula krk.

„Myslela jsem, že si tě všiml,“ zavrčela. „Chystal se zavolat na ostatní. Viděla jsem, jak otvírá tlamu!“

„Já jsem to viděla taky,“ řekla Zářena. „Jsem si celkem jistá, že zíval.“

„Celkem jistá?“ zopakovala Tsunami. „Vsadila bys na to naše životy?“

Opravdu zíval? Napadla jsem ho pro nic za nic? To není možné. Viděla jsem nebezpečí a podle toho jsem reagovala. Nebo ne?

„Možná kdyby ses na vteřinku zamyslela...“ začal Hvězdoplav.

„Nebo na hodinu? Jako ty? Myslet, myslet, myslet, bát se, bát se a nikdy nic nepodniknout?“ vykřikla Tsunami.

Nebelet najednou zakašlal a z tlamy mu vytekla mořská voda. Hlišák potěšeně pleskl křídly.

„No skvělé. Náš nepřítel přežije. Dobrá práce. Musíme odtud zmizet,“ řekla Zářena, o krok couvla a podívala se na nebe směrem, jímž zmizeli ostatní vojáci. „Co s ním uděláme teď, ó velká vůdkyně?“